

Hoofdstuk 1

Het was zaterdag. Bijna half twee. Over een half uur zou de bibliotheek van het Zweedse Ljungby sluiten, zoals altijd op zaterdag. Frida, de tweeënvijftigjarige, stevig gebouwde bibliothecaresse, had zojuist de dame met het witte krulhaar en de speld waarin een van de steentjes ontbrak – gelukkig geen echte diamant; dat had ze wel gezien – gewezen hoe ze zelf titels van boeken via de computer kon zoeken, toen ze opkeek en Juliet Ulfsdotter richting koffiehoeke zag lopen.

Juliet zag haar niet. Haar tred was wat te strak, haar rug te recht. Haar ogen flitsten wat onrustig van links naar rechts, zoals zo vaak tegenwoordig.

Frida's blik ging automatisch naar het café van de bibliotheek, naar dat tafeltje bij het raam, achter de kast.

Gullmar Söderberg was daar gaan zitten, precies zoals ze had verwacht. Hij was al een hele tijd in de bibliotheek, zoals zo vaak, maar de pauze die hij nu in zijn stamboomonderzoek nam, was waarschijnlijk met zorg gekozen.

Een heimelijke ontmoeting. Dat zou het eigenlijk moeten zijn.

Beiden probeerden iedere keer weer, misschien met iets te veel inspanning en geheel zinloos, de indruk te wekken dat hun ontmoetingen op puur toeval berustten.

Niet dat hun aanwezigheid hier onlogisch was... dat niet. Gullmar bracht lange dagen door in de bibliotheek waar hij zich bezighield met stamboomonderzoek en omdat hij gewoon vreselijk graag zijn tijd tussen de boeken doorbracht. Juliet las enorm graag, wat bepaald geen verrassing was voor de echtgenote van een gevierd – maar onbeschoft – schrijver. Bovendien hadden de twee allang niet meer de leeftijd waarop

je stiekem giechelend als pubers een potentiële partner trof. Juliet was immers al ergens in de zestig en Gullmar liep tegen de zeventig. Hoewel haar eigen vader zich door zijn leeftijd en lichamelijke mankementen ook niet liet hinderen en zich met momenten nog steeds als een puber gedroeg. Hoe dan ook... Het had een gewone ontmoeting tussen twee mensen kunnen zijn die elkaar al lang kenden en een grote interesse in boeken deelden, als die ontmoetingen niet net te vaak voorkwamen om echt op toeval te kunnen berusten. En als ze niet op die manier naar elkaar keken zoals ze dat deden.

Nam Frida hun dat kwalijk? Ze dacht na over die vraag en schudde haar hoofd. Het hoorde natuurlijk niet, maar ergens begreep ze Juliet wel. Per Ulfsson, Juliets echtgenoot, mocht dan een goed schrijver zijn: hij had de manieren van een gorilla die zich in een groep mannelijke rivalen moest handhaven. Schreeuwde vaak net zo hard. Zelfs Frida had dat meer dan eens gehoord. Ze woonde immers in hetzelfde appartementengebouw als Juliet en Per.

Gullmar was anders. Misschien wel Pers tegenpool. Gullmar had een vriendelijk gezicht: een beetje grappig misschien, met zijn ronde vorm, rode wangen, keurig getrimd grijs baardje, perfect kortgeknipt grijs haar en kaboutermond. Hij was alles wat Per niet was en het was haar dan ook een raadsel waarom Gullmar Per soms nog bezoekt. Hij mocht hem niet eens, meende Frida, al leek hij niet zo vaak ruzie met Per te hebben als Pontus Arcer, die Per soms alleen al op leek te zoeken om eens flink ruzie te maken.

Hadden Gullmars bezoeken, en misschien zelfs die van Pontus, met Juliet te maken? Juliet deed denken aan een frisse wind op een bedompte dag. Een levendige spriet met springerige grijze krulletjes, die zelfs storm Per doorstond. Het

leek niet onlogisch dat ze bij mannen in die leeftijd een gevoelige snaar raakte.

Eigenlijk zou Juliet gewoon moeten gaan scheiden. Precies zoals zij had gedaan toen haar nu ex-man, Oskar, tot over zijn oren verliefd bleek op dat kind: die twintig jaar jongere meid. Dat was overigens de enige gelijkenis tussen Oskar en Per: dat zwijmelen bij iemand die hun dochter kon zijn. In Pers geval ging het om een meisje dat zijn kleindochter kon zijn, waar hij blijkbaar nogal van onder de indruk was. Een life-coach, zo noemde het jonge ding zich. Maar tegenwoordig noemde iedereen zich coach. Zelfs Christer, die arrogante zoon van Per. Je kon je afvragen wat ze nu precies coachten. Scheiden dus... dat was wat Juliet ...